

потрібно: залучати до надання ЖК послуг суб'єкти підприємницької діяльності, забезпечити надання державних дотації на утримання та ремонт житла, щорічно виділяти кошти на ремонт будівель, удосконалювати системи управління ЖКГ, а також віддавати пріоритетність інноваціям розвитку систем забезпечення міста. Одним з найважливіших вирішень, також є прозорість прийняття рішень стосовно тарифної політики, організація громадських обговорень та слухань з проблемних питань ЖКГ, створення однакових умов для усієї підприємницької організаційної діяльності у сфері ЖКГ.

Отже, ЖКГ є однією з важливих складових усієї країни на рівні бюджетних питань. Для вирішення усіх проблем у цій галузі потрібно розробити плани постачання енергії. саме головне, щоб план був раціональним і сприяв поліпшенню умов проживання городян. Потрібно замінити старе обладнання на більш нове, яке буде допомагати економити та приведе у стабільний стан ціни на послуги.

Список використаних джерел

1. Косянчук І. ЖКГ: підходи до реформування // Соціальний захист. – 2005. – № 8. – С. 21-232.
2. Куденко Г. Перспективи енергозбереження в житлово-комунальному господарстві України // Стратегічні пріоритети. – 2006. – № 1. – С. 144-149
3. Олійник О. Житлово-комунальне господарство країни зачекалося глибокого реформування // Праця і зарплата. – 2007. – № 31. – С. 4

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ РЕФОРМУВАННЯ ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНОГО ГОСПОДАРСТВА В УКРАЇНІ

В. І. ТОВАРНИЦЬКА, студентка групи МОМГ 2014-1

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, м. Харків*

Однією із актуальних проблем сьогодення є реформування ЖКГ так як, дана проблема стосується не тільки інтересів населення і всього народного господарства України.

Проблематика реформування ЖКГ на сьогодні непокоїть значну кількість науковців і практиків у галузі фінансів, фінансового менеджменту, антикризового фінансового та стратегічного управління [1].

Враховуючи важливість нормального функціонування ЖКГ, його вплив на соціальну сферу України, галузь потребує кардинального реформування, що має передбачати насамперед формування її нової структурної побудови, яка б поєднувала найкращі надбання зарубіжних моделей управління житлово-комунальною сферою. Реформа ЖКГ має бути законодавчо, організаційно та економічно забезпечена на чотирьох рівнях: на рівні державних органів виконавчої влади; місцевих адміністрацій та органів місцевого самоврядування; житлово-комунальних підприємств різних форм власності; споживачів послуг.

Неефективність реформування галузі призвела до критичного стану основних фондів підприємств житлово-комунального господарства. Недосконала тарифна політика зумовила хронічну і постійно зростаючу збитковість підприємств.

Недосконалість системи управління житлом та підприємствами житлово-комунального господарства, а також системи регулювання природних монополій призвела до того, що підприємства галузі неспроможні ефективно працювати в ринкових умовах і надавати споживачам послуги належної якості.

Нестача власних і бюджетних фінансових ресурсів, їх неефективне розміщення, відсутність дієвого механізму залучення позабюджетних коштів не сприяють вирішенню завдань технічного переоснащення житлово-комунальних підприємств та розвитку комунальної інфраструктури. Не налагоджена ефективна співпраця з приватними інвесторами, міжнародними фінансовими установами та донорськими організаціями, не створений сприятливий інвестиційний клімат.

Недосконалість системи соціального захисту населення у сфері надання житлово-комунальних послуг, недостатня поінформованість населення, неузгодженість норм законодавства щодо регулювання взаємовідносин споживачів і виробників/виконавців житлово-комунальних послуг зумовлюють зростання незадоволення серед населення [2].

На нашу думку для досягнення мети реформування галузі потрібно вирішити питання щодо:

- безпечного надання житлово-комунальних послуг за доступними цінами, які стимулюють енергозбереження;
- забезпечення можливості розв'язання громадянами України житлових проблем;
- поліпшення якості управління житлом та комунальною інфраструктурою.
- узгодження економічних інтересів держави та суб'єктів господарювання;
- оптимізації виробничої та територіальної інфраструктури житлово-комунального господарства відповідно до потреб населення;
- запровадження інноваційної моделі розвитку житлово-комунального господарства;
- стимулювання приватної підприємницької ініціативи у виконанні завдань розвитку житлового фонду та комунальної інфраструктури;
- розроблення законодавчих актів щодо розмежування повноважень органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування у сфері житлово-комунального господарства;

Вирішення цього питання потребує удосконалення підходів до фінансового забезпечення виконання Програми, приведення її у відповідність із загальнодержавними пріоритетами, додержання ефективного використання бюджетних коштів під час реалізації державної політики, розроблення ефективних механізмів залучення позабюджетних коштів, зокрема коштів міжнародних фінансових установ та донорських організацій, для формування житлового фонду і реформування житлово-комунального господарства в

рамках розвитку публічно-приватного партнерства [2].

Резюмуючи зазначимо, що для створення необхідних передумов реформування житлово-комунального господарства необхідно стимулювати населення до погашення боргів та своєчасної оплати послуг, запровадити економічні обґрунтовані та прозорі тарифи на послуги, забезпечити виконання прийнятих програмних документів щодо реформування у житлово-комунальному господарстві, створення конкурентного середовища та підвищення якості послуг.

Список використаних джерел

1. Галазюк Н., Іваночко С., Кіпершайн А. Основні напрями реформування житлово-комунального господарства в економіці України [сайт:http://www.nbu.gov.ua/Portal/chem_biol/nvnltu/207/143_Galaziuk_20_7.pdf]
2. Режим доступу: [Електронний ресурс]
http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/T091511.html
3. Звіт про проведення VI-го Міжнародного конгресу “Інституційні та технічні аспекти реформування житлово-комунального господарства – 2010 – [сайт www.minjkg.gov.ua/rezolyuciya-2010-ost1]

ПРАКТИЧНІ ПРОБЛЕМИ ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНОГО СЕКТОРУ УКРАЇНИ ТА ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ

Ю. О. ТЕРЕНТЬЄВА, *студентка групи МГКТС 2012-3*

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, м. Харків*

На сьогоднішній день стан житлово-комунального господарства (ЖКГ) в Україні майже не задовольняє потреби ні мешканців, які отримують неякісні послуги, ні державу, яка виплачує величезні дотації. Необхідні перетворення часто намагаються підмінити суто технічною модернізацією, або звести до підвищення тарифів, аби ті покривали собівартість послуг, з одного боку, та забезпечували можливість капіталовкладень у реконструкцію та оновлення мереж і обладнання – з другого. Такі заходи є необхідними, але вони не є достатніми.

Галузь ЖКГ працює за найгіршими зразками радянських часів. Несприятливі економічні та інституційні умови функціонування галузі, адміністративне втручання у ціноутворення та відсутність сильної політичної волі проводити структурні реформи у секторі суттєво зменшують його ефективність. ЖКГ міста переживає значні труднощі. Збільшується кількість старого та аварійного житлового фонду, матеріально-технічна база житлово-комунального господарства вкрай зношена, обладнання застаріле та енергомістке. Проблема щодо інституційного реформування стає очевидною, якщо порівняти стан справ у так званому «приватному секторі», представленому індивідуальними одно сімейними будинками, та у багатоквартирних будинках. Проблем щодо якості надання житлово-